

rigen; men jeg troer ogsaa, at vi ligeoverfor Fængens Ret skulle see hen til det borgerlige Samfunds Ret i det Hele. Det borgerlige Samfund hviler paa Rettens Haandhævelse som første Grundpille, og det borgerlige Samfund har Ret til at fordrø, at Rettens Haandhævelse i fuldeste Maade skeer Fyldest, og det har Ret til at fordrø, at de Straffe, der idømmes Forbryderen, affønes paa en hensigtsmæssig Maade; Samfundet har Ret til at fordrø af Staten, at naar den opretter og bekoster hensigtsmæssige Straffeanstalter, at da Fangerne hensættes deri for at tilfredsstille Rettens Haandhævelse. Jeg finder, at det er en ligefrem Pligt for Staten ligeoverfor det store borgerlige Samfund at hensesætte Fangerne i den Straffeanstalt, der findes svarende til Straffens Hovedsigtemed. Naar jeg altsaa er imod Mindretallets Forslag, kan jeg dog ogsaa tage noget, men ikke afgjørende Hensyn til, at Loven af 30te November 1857 er udkommen. Jeg lægger imidlertid ikke den særlige Vægt paa den, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valg (Riebe) syntes at tillægge den; men jeg kan dog ikke Andet end udtale, at jeg finder det i høi Grad ønskeligt, at Lovgivningsmagten bliver ved at være i Conseqvents med sig selv, og at det er lidet ønskeligt at ville indføre en Inconseqvents ved at statuere i 1861 Noget, med Hensyn til hvilket vi i 1857 statuere noget Andet, og vi maa derfor ønske, at Lovgivningsmagten bliver i Harmoni med sig selv. Til disse korte Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg altsaa har udtalt min Begrundelse for at ville stemme mod Mindretallets Forslag under Nr. 2 og 3.

Müller: Der er under denne Forhandling flere Gange talt om, at Staten ikke havde nogen Forpligtelse til at stæffe Forbryderen Selvstak; men det er slet ikke det, som Sagen gaar ud paa, thi om Gælsfængelsstraffen havde været den, der almindelig fandt Sted ifølge den hidtil bestaaende Tilstand, og man vilde forandre den til den nuværende almindelige, den ældre Forbedringshuusstraf, vilde jeg finde Forandringen lige saa uberettiget, og det ene og alene af Hensyn til, at man vilde forandre den Straf, som engang var tilkjendt Forbryde-

ren af Domslovene. Der er talt om, at Straffen ikke var strengere, men det er, som det forekommer mig, blevet saa tilstrækkelig gjendrevet, at jeg skal afholde mig fra videre at høre mig derom. Derfor Straffen ikke var strengere, hvorfor har man da ikke forsøgt paa at anvende den paa Tugthuusfangerne? Det staaer mig ikke klart, men det forekommer mig, at i Motiverne til Lovbkaftet, der forelagdes 1857 og samme Aar blev ophøiet til Lov, staaer der, at det var, fordi man ikke kunde sætte saa lang en Censomhedsstraf istedetfor Tugthuusstraffen, som altid er over 6 Aar; hvis det ikke staaer i de nævnte Motiver, blev det, saa forekommer det mig idetmindste, udtalt af den daværende Justitsminister. Det er saa meget mere besynderligt, at man ikke har søgt at forandre Tugthuusstraffen til denne Censomhedsstraf, fordi det af Motiverne, der ledsage det næste Lovudkast, der staaer til Forhandling, tydelig fremgaar, at man slet ikke har ladet det være sig magtpaaliggende at forbedre Forbedringshuusfangerne; der staaer nemlig tydelig deri, at Tugthuusfangerne ikke vare saa moralsk forværrede, at man jo idetmindste havde haabet om at forbedre dem; men noget Egnende siges ikke om Forbedringshuusfangerne. I Publikum har det længe været en almindelig Mening, at Forbedringshuset snarere var til Forværring end til Forbedring; men det er dog første Gang, at jeg sees det saa officielt og aabent tilstaaet, at man egentlig ikke har tilsigtet at forbedre Fangerne i Forbedringshuset. Hvad Strængheben af Straffen angaar, da skal jeg ikke høre mig derom; imidlertid har den ærede Ordfører idag udtalt, at man ved Loven af 30te November 1857 har taget fra i Tiden, hvad der er lagt til i Styrken, og ved Styrken maa man jo vel altsaa forstaae Strængheben. Den høitærede Justitsminister hørte blandt Andet, at Staten vilde gjøre Forbryderen en Indrømmelse ved at lade det beroe paa hans eget Samtykke, om han skulde overføres i Gælsfængsel eller ikke; det er allerede omtalt tidligere, og jeg skal kun i den Anledning bemærke, at jeg vilde ansee det for meget heldigt, om Staten albrig havde gjort sine Tjender usværbige Indrømmelser. Det er, hørede ogsaa den høitærede Minister, den samme Straffear-